

FORLÆNG DEN NYE SILKEVEJ TIL VESTASIEN OG AFRIKA: EN VISION FOR EN ØKONOMISK RENÆSSANCE

Det følgende er taget fra Schiller Instituttets Specialrapport forfattet af Hussein Askary og Jason Ross. Nedenstående er hele introduktionen og en forkortet indholdsfortegnelse.

INTRODUKTION

Den globale mediedækning af Afrika og Mellemøsten (eller snarere, Sydvestasien¹) fokuserer typisk på krig, terror-

isme, hungersnød, epidemier og masseimmigration. Yderst sjældent associeres disse to områder med økonomisk udvik-

¹ Forfatterne foretrækker ikke at anvende betegnelsen »Mellemøsten« af to grunde: 1) Det er ikke en viden-

skabelig betegnelse, fordi geografiske områder bør være inddelt i underafdelinger af kontinenter, og ikke i områder,

ling, videnskabelige gennembrud eller kulturelle fremskridt.

Desværre har dette image af området substantielt grundlag i virkeligheden. Situationen har hjemlige årsager, men er også i vid udstrækning relateret til globale, geopolitiske faktorer og globale stormagters forsøg på at sikre sfærer for indflydelse, naturlige resurser, markeder og strategiske og politiske fordele imod andre globale og regionale modstandere.

Men formålet med denne rapport er ikke at dvæle ved alle de dårligdomme, der har bidraget til denne virkelighed (noget, som denne rapport forfattere og deres kolleger har uddybende behandlet i andre publikationer). Vores mission her er snarere at finde og vise vejen fremad, ud af den nuværende, ganske vist meget farlige, situation.

Et nyt, globalt paradigme

De gode nyheder er, at et nyt paradigme inden for verdenspolitik er vokset frem og ændrer rent konkret spilleregler for det, man kunne kalde det gamle paradigme – det paradigme, der er ansvarligt for de ovenstående problemer i Vestasien og Afrika.

Dette nye paradigme er ikke en plan, der skal gennemføres engang i fremtiden, og det er heller ikke en hypotetisk, akademisk spekulation. Det er en realitet, der nu er ved at få effekt i verden. Alt imens dette nye paradigme har været under udarbejdelse i mange år, så er det kommet konkret til udtryk i løbet af de seneste fire år gennem to indbyrdes relaterede begivenheder:

1. Den kinesiske præsident Xi Jinpings annoncering af Ét Bælte, én Vej-Initiativet (eller Bælte & Vej Initiativet – fremover benævnt BVI) i slutningen af 2013², og som var et gennembrud for den Nye Silkevejspolitik, som Kina siden 1996 har vedtaget. Præsident

set fra det visuelle eller politiske perspektiv af en eller anden verdensdel. Den korrekte betegnelse til at bestemme dette område er derfor »Sydvestasien« eller, til denne rapport formål, »Vestasien«; 2) Betegnelsen »Mellemøsten« er en del af arven fra Det britiske Imperium og blev opfundet af British India Office i 1850'erne for at skelne Imperiets forskellige »besiddelser« fra hinanden i forhold til, hvordan man så dem fra Londons perspektiv. Se Beaumont, Peter; Blake, Gerald H.; og Wagstaff, J. Malcolm, *The Middle East: A Geographical Study* (1988).

2. Præsident Xi Jinping annoncerede skabelsen af »Det Økonomiske Silkevejsbælte« i en tale på Nazarbayev Universitet i Astana, Kasakhstan, i september, 2013. Bæltet er en landbaseret, økonomisk korridor, der strækker sig fra det østlige Kina til det vestlige Europa, hvor den involverer 69 nationer på sin vej. En måned senere annoncerede han fra Jakarta, Indonesien, planen om at lancere det 21. Århundredes Maritime Silkevej sammen med andre nationer. Dette omfatter opførelse af flere havne på Stillehavets og det Indiske Oceans og Middelhavets sejlrunder. De to projekter komplementerer hinanden og danner tilsammen Bælte & Vej Initiativet, BVI. <http://english.gov.cn/beltAndRoad/>

Xis initiativ transformerer denne politik til at blive en global strategi, med støtte fra den massive finansielle, teknologiske og politiske magt, som Kina havde udviklet i de foregående 20 år med industrialisering i forceret tempo, der afhang af byggeri af store infrastrukturprojekter på en skala, der ikke var set i verden, siden USA's New Deal før Anden Verdenskrig, genopbygningen af Tyskland efter Anden Verdenskrig og USA's rumprogram i 1960'erne.

2. BRIKS-nationernes (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) Fortaleza-deklaration i 2014.³ Denne deklaration cementerede det økonomiske og finansielle samarbejde mellem disse nationer og forudså den fælles skabelse af nye finansinstitutioner, såsom den Nye Udviklingsbank, og som udelukkende fokuserer på udvikling af infrastruktur, handel, industri, videnskabeligt samarbejde og forskning. Det, som disse nationer, især Kina, har bevist, er, at fjernelse af fattigdom, sult og sygdom kun kan opnås gennem en fuldskala industrialisering og anvendelse af de mest avancerede teknologier til at frigøre samfundets skabende, produktive evner, som USA og Europa havde gjort det i foregående århundreder, og ikke gennem stykvis, små skridt sådan, som USA og Europa har foreslået det for Afrika og Asien, siden mindst 1960'erne, eller gennem »humanitær« nødhjælp, f.eks., og som er blevet den alment gældende regel snarere end undtagelsen, når det drejer sig om Afrika. BRIKS-nationerne, med Kina som den fremmeste, har endda redefineret det, der blev kaldt »bæredygtig udvikling«, idet de bruger udtrykket til at betyde industrialisering, sikkerhed for fødevarerforsyning og udryddelse af fattigdom snarere end at tilpasse folks levestandard til umiddelbart tilgængelige resurser og teknologier. Teknologisk apartheid var i mange år blevet praktiseret af industrinationer under diverse påskud, og som forhindrede udviklingslande i at få avancerede teknologier. Nu bryder BRIKS-nationerne, anført af Kina, denne »regel« og gør avanceret teknologi tilgængelig for nationer i Asien og Afrika.

Disse udviklinger kommer med den vestlige verden, der er gået ind i den værste finansielle og fysisk-økonomiske krise, siden den Store Depression, og som svækker dens evne til at stå imod og til at underminere BRIKS' fremvoksende, økonomiske magt, en respons, man ville forvente, baseret på fortidens geopolitiske tendenser. Selvom det nye paradigme ses som en udfordring af mange i de krisehærgede, tidligere industrialiserede nationer, eller OECD-landene, som lever inden for rammerne af det, man kan kalde »det gamle paradigme«, så er det faktisk en inkluderende proces og ikke en ekskluderende klub af nationer under udvikling. USA, den Europæiske Union (EU) og Japan bliver af Kina, Rusland og Indien hyppigt inviteret til at tilslutte sig den proces for udvikling, som sidstnævnte nationer er involveret

3 Se <http://brics.itamaraty.gov.br/media2/press-releases/214-sixthbrics-summit-fortaleza-declaration>

Køb specialrapporten!

Indholdsfortegnelsen:

Introduktion

Kapitel 1: Vestasien: Silkevejens korsvej til Middelhavet og Afrika

- * Egypten: En bro mellem Asien, Europa og Afrika

Kapitel 2: Silkevejen når Afrika

- * Kina i Afrika: Myter eller fakta?
- * Europa, ikke Kina, er engageret i overtagelse af land i Afrika
- * At definere en afrikansk fremtid

Kapitel 3: Den økonomiske hemmelighed bag Verdenslandbroen

Kapitel 4: Finansiering af regional og national infrastruktur

Kapitel 5: Demografi og udvikling

Kapitel 6: Vestasiens integrering i den Nye Silkevej

- * Appendiks – Case Study: Genopbygningen af Syrien

Kapitel 7: Afrika – Integration af transport-netværk

- * A. Nilbækkenet og Østafrika
- * B. Sydlige Afrika
- * C. Vest- og Centralafrika

Kapitel 8: Afrika – Udvikling af vandressurser

Kapitel 9: Sats på kernekraft som energi for Afrika!

Kapitel 10: Afrika – sikkerhed for fødevarer-forsyning

Kapitel 11: Afrika i rummet

Kapitel 12: Konklusioner og anbefalinger

Kapitel 13: Udvalgte forslag til storprojekter i Afrika

På engelsk, 246 A4 sider

Pris: pdf: 200 kr.; på tryk 275 kr. + porto

Kan bestilles fra Schiller Institut

53 57 00 51; 35 43 00 33, si@schillerinstitut.dk

i, både inden for deres egne territorier, og i hele verden.

Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde, der afholdtes 14.-15. maj, 2017, i Beijing⁴, var bevis for den kinesiske politiks succes med at transformere den Nye Silkevejspolitik til et globalt fænomen og en international strategi for fredeligt samarbejde og vækst. Topmødet så deltagelse af 29 udenlandske statsoverhoveder, regeringsfolk fra flere end 130 lande og flere end 1000 delegerede. Blandt deltagerne var forkvinde for det tyske Schiller Institut, fr. Helga Zepp-LaRouche, samt andre repræsentanter for Schiller Institut, inklusive de to medlemmer, der researchede og forfattede denne rapport.

I sin åbningstale gjorde præsident Xi metoden og målene for BVI krystallklare.⁵ Med en understregning af behovet for et nyt sæt internationale relationer til at erstatte geopolitik, sagde han:

»Først bør vi bygge Bælte og Vej til at blive en

vej for fred. De gamle silkeruter trivedes i fredstider, men mistede kraft i krigstider. Forfølgelsen af Bælte og Vej Initiativet fordrer et fredeligt og stabilt miljø. Vi bør fremelske en ny type internationale relationer, der omfatter »win-win«-samarbejde; og vi bør smede partnerskaber med dialog og ingen konfrontation, og med venskaber snarere end alliancer.«

Han bemærkede ligeledes betydningen af princippet om suverænitet og uafhængighed for nationer, der har lidt meget i de seneste par årtier på grund af uberettigede militære interventioner fra stormagters side:

»Alle lande bør respektere hinandens suverænitet, værdighed og territoriale integritet, hinandens udviklingsveje og samfundssystemer og hinandens kerneinteresser og hovedbekymringer.«

Med hensyn til det essentielle i det kinesiske begreb om »bæredygtig udvikling«, forklarede Xi:

»Industrier er fundamentet for økonomi. Vi bør intensivere industrielt samarbejde således, at forskellige landes industrielle udviklingsplaner komplementerer og forstærker hinanden. Fokus bør lægges på

4 Se <http://www.beltandroadforum.org/english/index.html>

5 Talens fulde ordlyd: http://news.xinhuanet.com/english/2017-05/14/c_136282982.htm

lancering af store projekter. Vi bør styrke internationalt samarbejde om produktionskapacitet og fremstilling af udstyr ... infrastruktur-konnektivitet er fundamentet for udvikling gennem samarbejde. Vi bør promovere konnektivitet til lands, til vands, i luften og i cyberspace, koncentrere vore bestræbelser på hovedpassager, byer og projekter, og forbinde netværk af hovedveje, jernbaner og havne.«

Kinas rolle i Vestasiens og Afrikas økonomiske renaissance

BVI bygger på det solide fundament af Kinas eget, økonomiske mirakel i løbet af de seneste par årtier. Det har udviklet sig fra et nationalt, kinesisk projekt for økonomisk udvikling og industrialisering og til et massivt, internationalt initiativ for konnektivitet og økonomisk samarbejde, et initiativ, som foreløbig 60 nationer har tilsluttet sig, og som potentielt kan blive det største, økonomiske foretagende i menneskehedens historie. Vestasien og Afrika, der nyder massive, geografiske fordele og menneskelige og naturlige resurser, er klar til at høste betydelige fordele af dette globale initiativ.

Det faktum, at Kina deler sin utrolige erfaring med industrialisering og udvikling i de seneste tre årtier med resten af verden, er et afgørende element for succes. Kina har løftet 600 mio. af sine borgere ud af fattigdom mellem 1981 og 2004 – som det bekræftes af sådanne institutioner som Verdensbanken⁶ – gennem investeringer i infrastrukturprojekter i byer og landdistrikter og gennem storprojekter inden for transport, vand og energi. Dette er en præstation uden fortilfælde, der kan gentages i Mellemøsten og Afrika. Inden for denne 23 år lange periode, byggede Kina flere vandstyringsprojekter, end USA havde gjort i hundrede år. Endnu en utrolig indikation af denne bedrift er, at Kina brugte mere cement i de tre år fra 2011-2013, end USA gjorde i hele det 20. århundrede!⁷ Kinas 11.000 km lange højhastigheds-jernbanenet (der efter planen skal nå op på 20.000 km i det næste årti) har allerede overhalet de vesteuropæiske nationers samlede netværk. Kina har 37 kernekraftværker i drift (af hvilke 70 % blev bygget alene i det forgangne årti), og yderligere 20 kraftværker er under opførelse.

Gennem BVI tilbyder Kina resten verden sin knowhow, erfaring og teknologi, støttet af et finansielt arsenal på \$3 bio. Dette er en stor mulighed for Vestasien og Afrika for at virkeliggøre drømmene fra æraen efter Anden Verdenskrig, drømme, der desværre er blevet saboteret i årtier. Det dramatiske infrastrukturunderskud både nationalt og interregionalt i Vestasien og Afrika kan, ironisk nok, i dette nye lys anses for en stor mulighed. Selvom mange andre industrinationer i Europa, Asien og de amerikanske lande

har teknologiske og arbejdskraftmæssige kapaciteter ligesom dem i Kina, så mangler de visionen og den politiske vilje til at anvende disse kapaciteter og til at finansiere deres anvendelse. Eftersom Vestasien og Afrika i kombination er et så strategisk vigtigt område for både Øst og Vest, er det således et perfekt sted til at bringe kapaciteterne i verdens nationer ind i et konkret projekt for fredeligt samarbejde og udvikling.

Opmuntrende tegn er samtidigt kommet fra afrikanske nationer, der har indset betydningen af at tilslutte sig og drage fordel af det nye paradigme for udvikling, baseret på industrialisering og infrastrukturprojekter i stor skala. Egypten og Etiopien har f.eks. begge udarbejdet imponerende, nationale udviklingsplaner, som gennemføres i hastigt tempo. Men selv her, i særdeleshed i Etiopien, er Kinas rolle afgørende.

Kinas engagement og fremsyn med at være med til at udvikle de afrikanske nationers økonomier, blev på veltalende vis udtrykt i præsident Xi Jinpings tale den 4. dec., 2015, på Forum for Kinesisk-Afrikansk Samarbejdes (FOCAC) topmøde, der blev afholdt i Johannesburg, Sydafrika.⁸

Præsident Xi erklærede, at »frem til slutningen af 2014, havde værdien af kinesiske investeringer i Afrika nået \$101 mia., der resulterede i flere end 3.100 foretagender med hjemsted i Afrika.« Han tilføjede, at »tovejshandelen nåede \$221,9 mia. i 2014« og understregede, at Kina »er blevet Afrikas hovedsamarbejdspartner inden for sådanne områder som handel, investering, udvikling af infrastruktur og parker for økonomisk samarbejde«.

Med reference til Kinas egen erfaring med udvikling og lettelse af fattigdom, sagde han: »Industrialisering er en uundgåelig vej til et lands økonomiske succes. Inden for et kort tidsrum på et par årtier, har Kina præsteret det, som det tog udviklede lande hundreder af år at opnå og har etableret et komplet industrisystem med en enorm produktionskapacitet.«

Med en tilskyndelse til afrikanske ledere om at forfølge en kurs for industrialisering, en opfordring, der aldrig har lydt fra ledere af industrinationer i Vesten, erklærede præsident Xi: »Det er helt igennem muligt for Afrika, som verdens mest lovende region med hensyn til udviklingspotentiale, at bringe sine fordele i spil og opnå stor succes ... Opnåelsen af inkluderende og bæredygtig udvikling i Afrika afhænger af industrialisering, der holder nøglen til at skabe jobs, udrydde fattigdom og forbedre folks levestandard.«

Alt imens han understregede, at Afrikas vej til industrialisering bør findes af afrikanere, så understregede han, at »det er Kinas oprigtige håb, at vi kan dele vor erfaring med afrikanske lande, og vi er villige til at yde kapital, teknologi og personel til støtte for afrikansk industrialisering«.

Med et brud på ideen om teknologi-apartheid, erklærede præsident Xi, at »Kina er rede til, uden reservation, at dele avanceret, anvendt teknologi med Afrika for at kom-

6 Se <http://www.worldbank.org/en/news/feature/2010/03/19/results-profile-china-poverty-reduction>

7 https://www.washingtonpost.com/news/wonk/wp/2015/03/24/howchina-used-more-cement-in-3-years-than-the-u-s-did-in-the-entire-20th-century/?utm_term=.078c78e82bfb

8 Talens ordlyd findes her: http://www.focac.org/eng/ltada/dwjbzjjhys_1/zyjh/

binere kinesiske, konkurrencedygtige industrier med afrikanske behov for udvikling, for at intensivere industrielt samarbejde». Han lovede også at åbne fagcentre i Afrika til uddannelse af afrikansk personel.

Udfaldet af Johannesburg-topmødet var i harmoni med præsident Xis opfordring. Topmødets slutdeklaration understregede, at de to sider – Kina og Afrika – vil fremme processen med industrialisering og modernisering af landbruget i Afrika og fokusere på en styrkelse af samarbejde inden for infrastrukturprojekter, inklusive, men ikke begrænset til, jernbaner, hovedveje, regional luftfart, energi, vandforsyning, information og kommunikation, lufthavne og havne, såvel som også udvikling af menneskelige resurser. Erklæringen understregede ligeledes betydningen af at integrere Afrika i BVI.⁹

Scenen er således officielt sat for én af de største bestræbelser i menneskets historie.

Hvad er 'win-win' filosofi?

Ifølge officielle, kinesiske mediekilder¹⁰ var præsident Hu Jintao den første kinesiske leder til at bruge denne vending i en tale om Kinas samarbejde med andre asiatiske nationer, og som han holdt på Boao Forum i 2004.¹¹ Præsident Hu brugte igen termen under sit besøg i Seattle, Washington, i 2006, med en beskrivelse af Kinas holdning, at »så længe, Kina og USA anskuer og håndterer bilaterale relationer fra en strategisk højde og et langfristet perspektiv, griber deres fælles, strategiske interesser og fremmer udvekslinger og samarbejde med gensidig respekt og på lige fod, så vil de realisere de gensidige resultater og win-win-resultaterne«.

I april 2011 holdt Kinas udenrigsminister Yang Jiechi en tale med titlen, »Win-win-samarbejde for harmonisk udvikling« ved åbningsceremonien for det Tiende »Forår for Diplomater«-arrangement i Beijing, hvor han sagde: »Kina vil urokkeligt gennemføre win-win-strategien for at åbne op. Kina kan ikke udvikle sig isoleret fra verden, og Kinas udvikling bringer fordele til verden. Kina forfølger ikke sine interesser på bekostning af andre lande eller søger at maksimere sine egne interesser. Det, vi ønsker, er at ekspandere de fælles interesser med andre lande og integrere vore egne interesser med hele verdens fælles interesser, med udsigt til at opnå fælles udvikling«.

Præsident Xi præsenterede den mest detaljerede og veltalende beskrivelse af dette begreb i sin tale under den Almene Debat på FN's Generalforsamlings 70. session i september 2015:¹²

9 Ordlyd af Johannesburg FOCAC-topmødets Deklaration: http://www.focac.org/eng/ltada/dwjbzjjhys_1/hywj/t1327960.htm

10 Kilde: <http://english.cntv.cn/2015/10/20/ARTI1445325120332760.shtml>

11 Talens ordlyd: http://english.gov.cn/archive/publications/2016/01/13/content_281475271412746.htm

12 Talen havde titlen, »Working Together to Forge

»Vi bør forny vort forpligtende engagement over for FN's Charters formål og principper, opbygge en ny type af internationale relationer med win-win-samarbejde og skabe et fællesskab for menneskeheds fælles fremtid«, sagde han og understregede, at, for at opnå dette mål, bør »nationer opbygge partnerskaber, i hvilke lande behandler hinanden som ligeværdige, indgår i gensidig konsultation og viser gensidig forståelse«, og at »princippet om suveræn ligeværdighed underbygger FN's Charter ... Verdens fremtid må formes af alle lande. Alle lande er ligeværdige.«

Præsident Xi forklarede yderligere:

»Vi bør forpligte os over for flersidighed og afvise ensidighed. Vi bør vedtage en ny vision for at søge win-win-resultater for alle og afvise den forældede tankegang, at den enes vinding betyder den andens tab, eller at vinderen tager det hele. Konsultation er en vigtig form for demokrati, og det bør ligeledes blive et vigtigt middel til udøvelse af nutidig, international styrelse.«

Præsident Xi bruger sædvanligvis den beskrivelse, at udviklingsprogrammer foreslået af Kina »vil være åbne og inkluderende, ikke ekskluderende. De vil være et virkeligt kor, der omfatter alle lande langs ruterne, ikke en solo for Kina selv«.¹³ Den sædvanlige skepticisme, der udtrykkes under diskussioner om Kinas hensigter bag BVI-strategien, er til dels motiveret af en fornemmelse af rivalisering og frygt fra deres side, som har de typiske geopolitiske begreber, nedarvet fra århundreders imperialistisk rivalisering, kolonialisme og slaveri. Ironisk nok, så deles disse begreber lige så godt af ofrene for disse onder, idet de anskuer alle stormagter som egoistiske kræfter, hvis eneste interesse er at tage og aldrig give eller samarbejde. På den anden side, så er en stor del af denne skepticisme baseret på uvidenhed om Kinas kultur og Kinas historiske karaktertræk.

Disse to spørgsmål er blevet gennemgribende adresseret, ikke af en kineser, men derimod af en europæisk personlighed, der har den største viden om, og personlig involvering i, disse kinesiske initiativer i den vestlige verden. Det er fr. Helga Zepp-LaRouche, en tysk borger, stifter og forkvinde for det internationale Schiller Institut, og hustru til den amerikanske økonom og statsmand, Lyndon LaRouche. Hendes 40 år lange involvering – i samarbejde med sin mand og kolleger i Schiller Instituttet i hele verden – med at definere principperne og udbrede betydningen af at forbinde alle globens kontinenter gennem infrastruktur og udviklingskorridorer, har vundet sit tilnavn, den »Ny Silkevejslady«, i de kinesiske medier.

Fr. Zepp-LaRouche gav en grundig beskrivelse af de

a New Partnership of Win-win Cooperation and Create a Community of Shared Future for Mankind.« https://gadebate.un.org/sites/default/files/gastatements/70/70_ZH_en.pdf

13 Tale på Boao Forum for Asia Annual Conference i marts 2015: <http://english.boaoforum.org/hynew/19353.jhtml>

ideologiske problemer, europæere står overfor, når de udforsker BVI, i en tale, hun holdt i den svenske hovedstad Stockholm i januar, 2017.¹⁴

Hun forklarede, at »problemet med Europa er, at EU's bureaukrati og nogle regeringer stadig er i det gamle paradigme, det geopolitiske paradigme med globalisering og med neoliberale politikker«. Zepp-LaRouche understregede, at »de fleste mennesker, i det mindste i Europa og USA, kan ikke forestille sig, at regeringer kan eksistere for at fremme det almene vel, fordi vi ikke har oplevet dette i så lang tid. Den almindelige idé hos alle tænketanke, eller de fleste tænketanke, er, 'Kina må have skjulte motiver' eller 'Kina forsøger blot at erstatte angloamerikansk imperialisme med kinesisk imperialism'«¹⁵

Zepp-LaRouche erklærede, at hendes udstrakte studier af Kina siden hendes besøg i 1971 – som en af de første, vestlige journalister, der kom til Kina midt i Kulturrevolutionen – viser, at disse påstande ikke er sande. »Jeg så Kina, som det var dengang; jeg rejste til Beijing, Tianjin, Qingdao, Shanghai og ud på landet, og derfor ved jeg, hvilken enorm transformation, Kina har gennemført i denne periode«, sagde hun.

På en international Schiller Institut-konference i Paris i juni, 2015, diskuterede Zepp-LaRouche kernen i filosofien bag Kinas nuværende politiske win-win-begreb, og hvorfor, denne politik er i fuldkommen overensstemmelse med Europas sande, humanistiske værdier. Her følger nogle uddrag af hendes tale:¹⁶

Konfutsen (551-479 f.Kr.) har, sammen med Mencius (372-289 f.Kr.), øvet indflydelse på kinesisk filosofi, faktisk den kinesiske statsfilosofi, i omkring 2.500 år. Denne filosofi har et billede af mennesket som værende god af natur. Nøglebegreber i den kinesiske filosofi er *ren*, som er den idé, der svarer til »agapē« – kærlighed, barmhjertighed i den kristne tradition; og ideen om *li*, som betyder »princip«, og som er ideen om, at, hvis hver person og hver ting udvikler sig på den bedst mulige måde, har man harmoni i samfundet. Dette svarer til ideen hos kardinal Nicolaus Cusanus (1401-1464) om, at, hvis hvert mikrokosmos udvikler sig på den bedste måde, har man overensstemmelse i makrokosmos; eller det svarer til ideen hos Leibniz' monade, der siger, at, hvis hver person udvikler sit fulde po-

tentiale, har man harmoni.

Ideen om harmoni er meget central for konfutsiansk filosofi. Det er ikke et æstetisk forhold, men derimod en kontrapunktisk udvikling af gensidig udvikling fremad: Hvis alle mikrokosmosser udvikler sig på optimal vis, har man harmoni i makrokosmos.

Der er ligeledes en idé om, at der findes noget sådant som Himmels Mandat: at der må herske harmoni mellem menneske og natur (univers), og dette kommer oprindeligt fra ideen om Guds vilje, fra det vestlige Zhou-dynasti, fra 1046-771 f.Kr., og som sagde, at der må herske harmoni mellem himmelen og mennesket, og at de er nært relaterede.

Harmoni uden ensartethed er det, Konfutsen skriver om i sine *Analekter (samtaler)*. Enhed i forskellighed er ideen, som den udtrykkes af Nicolaus Cusanus. I *Riternes Bog*, som er forordet til Konfutses *Store Lære* – den tilskrives ham – skriver han: »Harmoni i samfundet og blandt nationer er baseret på en forståelse af tingenes principper.« Det er samme idé, som Friedrich Schiller (1759-1805) har i sine *Breve om menneskets æstetiske opdragelse*, at kun videnskabsfolk og klassiske kunstnere forstår sandheden.

I sin bog, *Ledelsen af Kina*, en samling af 71 af hans taler fra 2013-2014, reflekterer Xi Jinping denne konfutsianske ånd. Han citerer et gammelt, kinesisk mundheld: »Læring er buen, mens kompetence er pilen. Man bør anse læring for topprioriteten, et ansvar, en moralsk støtte og en livsstil. Man bør etablere den overbevisning, at drømme begynder med læring.« Han fortsatte: »Dette er, hvad Konfutsen mente, da han sagde, 'hvis du på en dag kan forny dig selv, så gør det fra dag til dag'. Ja, lad der være daglig fornyelse. Livet foretrækker aldrig dem, der følger den slagne vej og er tilfredse med status quo, og det venter aldrig på de uambitøse og dem, der sidder uvirksomme hen og nyder frugterne af andres arbejde.«

Denne nye model for samarbejde blandt nationer er således ikke en utopi, men en vision for fremtiden. Den tænker i den europæiske, filosofiske tradition, der er tættest på Konfutsen, Nicolaus Cusanus, skabte en epokeskabende, ny filosofisk fremgangsmåde, der i realiteten adskilte middelalderen fra moderne tid. Han sagde, at det princip, der frembragte orden og helhed, ideen om overensstemmelse, om en universel overensstemmelse i universet, er, at harmoni ikke er en æstetisk ting, men at, på kontrapunktisk vis, de forskellige mikrokosmosser må udvikle hinanden fuldt ud, til den andens fordel – »win-win«-ideen; det er ligeledes princippet for den Westfalske Fred (1648).

Tiden for storprojekter er tilbage

Det negative paradigmeskifte, der begyndte i begyndelsen af 1970'erne i USA og Europa, og som indledtes med den officielle nedlæggelse af Franklin Roosevelts Bretton Woods-system, med start under Nixon-administrationen i august 1971, skabte en kæde af finans- og gældskrises i 1980'erne og 1990'erne over hele planeten. Fokus skiftede bort fra de statsfinansierede, industrielle udviklingspolitik-

14 Talens fulde ordlyd: <http://newparadigm.schillerinstitute.com/blog/2017/01/11/helga-zepp-larouche-lifts-stockholm-audience-sublime-schiller-instituteir-seminar/>

15 Typisk for det, fr. LaRouche her refererer til, er en udbredt idé blandt mange akademiske eksperter. Se boganmeldelsen med titlen, »The Chinese Invade Africa«, af Ian Johnson, New York Review of Books, 25. september 2014 (<http://www.nybooks.com/articles/2014/09/25/chinese-invade-africa/>) og se BBC's rapport med titlen, »China follows British footsteps to African wealth«, (http://news.bbc.co.uk/2/hi/programmes/from_our_own_correspondent/9023642.stm).

16 Fulde ordlyd: http://www.larouchepub.com/hzl/2015/4225paris_conf_jun13.html

ker, der muliggjorde 1930'ernes økonomiske genrejsning fra den Store Depression i USA og gjorde det muligt for Europa at rejse sig igen efter Anden Verdenskrig. De nye tendenser mod afregulering af finans- og kreditmarkederne og hen imod globalisering, gjorde finansiel og monetær vinding til det primære kriterie for investering. Skabelsen af stadig større finansbobler og derivatbobler blev hovedelementet i finanspraksis, og institutioner for offentlig investering og private resurser bevægede sig gradvist ind i finanssektoren, der lovede stadig større profitter på rene finansinstrumenter og finansprodukter, snarere end ind i fysisk-økonomisk udvikling.

Disse neoliberale politikker fandt en passende allieret i miljøbevægelsen, der var imod storstilet, moderne industriudvikling, og de to arbejdede hånd i hånd for at forhindre regeringer i at finansiere storskala infrastruktur, industriel ekspansion eller videnskabelige projekter. Fokus skiftede simpelt hen over til bevarelse af det allerede byggede, og til at bygge stadig mindre projekter. Udviklingslande kunne ikke få kredit og teknologier fra den industrialiserede sektor til at forfølge deres udviklingsmål og blev mere og mere afhængige af nødhjælp og økonomiske hjælpeprogrammer. I stedet for at bygge dæmninger og vand- og sanitetssystemer, fik afrikanske nationer tilbudt moskitonetil bekæmpelse af sygdomme og præventionsmidler til at reducere fødselsraten, snarere end de fik hjælp til at opbygge et moderne sundhedssystem.

Med det kinesiske, økonomiske opsving i begyndelsen af det nye årtusinde, og med udbruddet af finans- og bankkrisen i 2008, der ikke havde fortilfælde, blev der udsendt en alarm. Selv om Kinas direkte eksponering til krakket var minimal, så blev Kinas økonomiske vækst påvirket af dramatisk reduceret handel med Europas og USA's økonomier, der var i tilbagegang. Men, i modsætning til disse transatlantiske nationer, der tyede til mere nedskæringspolitik og bailout-bankpakker til de samme finansinstitutioner, der skabte krisen, så gearede Kina sine investeringer i infrastruktur og industriel udvikling op, som vejen ud af krisen. Den kinesiske model blev en kilde til inspiration for mange andre nationer. Men, alt imens der er enighed om betydningen af investering i storskala infrastrukturprojekter og vækst generelt for at løse den globale finansielle og økonomiske krise, som det blev udtrykt på G20-topmødet i Antalya, Tyrkiet, i november 2015,¹⁷ så adskiller G20's definition af »storprojekter«, det teknologiske niveau, der skal anvendes i dem, og, vigtigst af alt, måderne til at finansiere sådanne storskala infrastrukturprojekter, sig i høj grad fra den kinesiske model. Dertil kommer, at mange tænketanke og massemedier fortsætter med at advare imod

investeringer i storprojekter – som de ofte definerer som simpelt hen alle projekter til over \$1 mia. – med begrundelse i, at sådanne projekter sandsynligvis ikke vil generere kortfristet, monetær gevinst. Nogle af de mest cirkulerede kritikker af storprojekter giver i realiteten ingen mening, eftersom ophavsmændene til denne kritik synes at sige: »Undertiden styrer regeringer store projekter meget dårligt ... Derfor bør vi aldrig have nogen af dem, nogensinde!«¹⁸

Som det vil fremgå af det relevante afsnit i denne rapport, så skaber investering i infrastruktur værdier langt ud over nogen direkte profit for investorerne. Meningen med disse investeringer er, at de skal øge produktiviteten hos individet og samfundet som helhed, og heri ligger processen for reel skabelse af rigdom. Storprojekter er af natur transformerende og skaber en stor kæde af udviklinger. Og, de er teknologiskabende og fremtvinger en udvidelse af teknologiske evner ud over de nuværende grænser, idet de frembyder nye problemer, som samfundet må løse – som det ses i de fantastiske fremskridt, der blev skabt under præstationerne for at opfylde målene for USA's Apollo-rumprogram i 1960'erne.

De storprojekter, der overlevede industrisektorens nedtur, er særegenheder og usædvanlige i det generelle infrastrukturrom, i hvilket de blev fuldført. Sådanne projekter, der blev fuldført op imod store finansielle odds og modstand fra miljøfolk, drives sædvanligvis frem af nødvendighed, såsom at løse trafikproblemer mellem to regioner, snarere end de er del af en større, national og regional plan. Eksempler herpå omfatter Vasco da Gama-broen i Lissabon, Portugal (færdigbygget i 1998), Øresundsbroen/-tunnelen mellem Danmark og Sverige (færdigbygget i 1999), Centralåre-tunnelprojektet »Big Dig« i Boston, USA (1991-2007), Incheon-broen i Sydkorea (færdigbygget i 2009), Spaniens nationale højhastigheds-jernbanen (bygget i perioden 1992-2016) og Gotthard-basistunnelen i de schweiziske alper (færdigbygget i 2016).

Men herudover topper Kina listen over sådanne projekter, når vi taler om de seneste to årtier, og bidrager til lignende projekter i udlandet. Men sådanne udenlandske infrastrukturprojekter, som Kina har investeret i, er imidlertid en del af en større udviklingsproces og ikke blot objekter i sig selv og af sig selv. Man må tage dette i betragtning, når man planlægger udviklingen af Vestasien og Afrika, som det vil blive forklaret i denne rapports kapitler.

En ny definition af 'bæredygtig udvikling'

Termen »bæredygtig udvikling« blev formelt gjort til skreven lov af De forenede Nationer gennem Brundtland-rapporten i 1987.¹⁹ Det associeres som regel med promo-

17 Kilde: <http://www.consilium.europa.eu/en/press/pressreleases/2015/11/16-g20-summit-antalya-communication/>. Se også Verdensbankens og IMF's fælles rapport, »From Billions to Trillions: Transforming Development Finance«: <http://siteresources.worldbank.org/DEVCOM-MINT/Documentation/23659446/DC2015-0002%28E%29FinancingforDevelopment.pdf>

18 Se f.eks. denne rapport fra U.S. Cato Institute: <https://www.cato.org/policy-report/januaryfebruary-2017/megaprojects-overbudget-over-time-over-over> eller denne avisartikel i den canadiske avis *Globe and Mail*: <https://www.theglobeandmail.com/opinion/moveover-megaprojects-here-come-the-teraprojects/article27973165/>

19 Den tidligere norske statsminister Gro Harlem Brundt-

Den nye Silkevej kommer til Vestasien og Afrika

Billeder som er refererede til i teksten.

1. BRIKS-ledere på det 6. Topmøde i Fortaleza, Brasilien. Fra venstre: Ruslands præsident Vladimir Putin; Indiens premierminister Narendra Modi; Brasiliens præsident Dilma Rousseff; Kinas præsident Xi Jinping; Sydafrikas præsident Jacob Zuma.

4. Det første tog på den kinesiskfinansierede Mombasa-Nairobi normalsporsjernbane ankommer til Nairobi Terminus i Nairobi, Kenyas hovedstad, 31. maj, 2017.

2. Præsident Xi Jinping (venstre) og hans modpart i Kasakhstan, Nursultan Nazarbayev, på ceremonien i Astana, hvor Xi foreslog Bælte & Vej Initiativet, 7. sep., 2013.

3. Kinas Rundbordsdiskussion mellem ledere på Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde, maj, 2017.

5. En kinesisk togfører underviser en lokal arbejder på Nigerias første normalsporsjernbane, som en del af opbygning af det lokale jernbanepersonels faglige kompetencer.

6. Konfutse (551-479 f.Kr.)

7. Opsendelse af Apollo 11, der satte de første mennesker på Månen. (NASA)

8. Forkvinde for Kommissionen for den Afrikanske Union, dr. Nkosazana Dlamini-Zuma, 24. okt., 2016.

februar 2018

9. Det kinesiskfinansierede og -byggede Soubre-vandkraftværk nær byen Soubre i Elfenbenskysten påbegynder produktion af elektricitet den 1. juli, 2017.

Schiller Instituttet 9

vering af såkaldte »vedvarende« energikilder, såsom sol og vind, og er generelt parret med bekymring over den menneskelige aktivitets angiveligt skadelige virkninger på miljøet. Omtalte Brundtland-rapport erklærer, at »bæredygtig udvikling« defineres som tilstrækkelig udvikling til at dække fattige samfunds »basale behov«, dvs., det absolut minimale for at sikre overlevelse, mens rapporten også argumenterer med, at alle nationer og folkeslag har ret til at opfylde deres forhåbninger om en bedre levestandard. Rapporten fastslår imidlertid, at de fleste folk i moderne samfund »lever over evne i forhold til verdens miljø, f.eks. med vore energiforbrugsmønstre«, og som fører til, at rapporten konkluderer, at verden er dømt til fattigdom; teknologisk fremskridt og industriel udvikling er ikke reelle løsninger, fordi bæredygtig udvikling indebærer »ideen om, at den teknologiske tilstand og den måde, samfundet er indrettet på, lægger begrænsninger på miljøets evne til at imødekomme nuværende og fremtidige behov«.

Som det vil blive vist i kapitel 3, så kan begreberne om »begrænsede naturlige resurser« og »økosystemets bæreevne« ikke overføres til menneskelige samfund, eftersom det er niveauet af videnskabeligt og teknologisk fremskridt, som definerer udvalget af »resurser« snarere, end det er en *a priori* »naturlig« grænse. At vedtage de mål for »bæredygtig udvikling«, som bestemmes af sådanne begreber som dem i Brundtland-rapporten, udgør derfor en stor hindring for at fjerne fattigdom og skaffe højere levestandarder og livskvalitet for alle individer og nationer. Vi har brug for nye definitioner af disse begreber, eller totalt nye koncepter.

Kina har bevist, at vejen ud af fattigdom og over på en kurs mod fremskridt, er gennem »fast-track« eller hurtig »industrialisering« og storskala udviklingsprojekter og storprojekter og ved anvendelse af det fulde spektrum af resurser, det være sig videnskabelige, menneskelige eller naturlige. For eksempel må alle brugbare energikilder, såsom kul, olie og gas, vandkraft og kernekraft, tages i anvendelse. Alt imens det er bydende nødvendigt, at de energikilder, der har en højere energigennemstrømningstæthed, såsom kernefission og kernefusion, bør erstatte de mindre energitætte kilder, så er det hverken rimeligt eller moralsk at bede fattige nationer om at undgå de energikilder, der gjorde det muligt for USA, Europa, Japan og andre at blive moderne industrisamfund.

Kinas økonomiske mirakel er baseret på gennemførelse af sunde politikker, der synes at være i modstrid til dem, der forlanges af sådanne internationale institutioner som Verdensbanken, Den internationale Valutafond (IMF), internationale miljøorganisationer og finansrådgivningsselskaber og tænketanke. Kina har fulgt en politik, som, ironisk nok, var den politik, der mod slutningen af 1940'erne gjorde USA til den største, økonomiske magt i verden, og som gjorde et Tyskland i ruiner til den næststørste industri-

land var leder af FN's Verdenskommission for miljø og udvikling, som udgav rapporten, »Vores fælles fremtid«, også kendt som Brundtland-rapporten, i 1987: <http://www.un-documents.net/wced-ocf.htm>

magt i verden efter Anden Verdenskrig.

Kinas politik er en dirigistisk politik med centraliseret, statsfinansieret udvikling af infrastruktur og industri, gennem statslige kreditter til langfristet udvikling gennem anvendelse af de seneste teknologiske og videnskabelige innovationer og udvikling af nye. Intetsteds i Kinas politikker finder vi de internationalt meget opreklamerede offentlig-private partnerskaber (PPP'er), og heller ikke en gros-privatisering af statslige aktiver; decentralisering af den økonomiske, politiske beslutningstagning; eller sammenblandingen af kommercielle bankaktiviteter og spekulativ investeringsbankaktivitet. Ikke desto mindre, så bliver vestlige institutioner ved med at insistere på, at udviklingssektorens nationer bør forpligte sig til privatisering, decentralisering, finansiering efter PPP-metoden og en reduktion af statens involvering i økonomisk planlægning og udførelse af politikker.²⁰

Denne diskrepans – mellem de beviseligt succesfulde metoder til udvikling, både nuværende og historiske (som f.eks. USA's og Tysklands industrialisering) på den ene side, og så det, der promoveres af internationale institutioner på den anden – må udryddes og fjernes. Det nye paradigme for udvikling, med Kina og BRIKS-nationerne som sit spydhoved, er et afgørende element i denne proces.

Det er derfor nødvendigt her at fastslå, i klare vendinger, i denne sammenhæng, at definitionen af termen »bæredygtig udvikling« bør betyde evnen til at »opretholde« en proces for skabelse af stadigt højere levestandarder, både fysisk og kulturelt, for hele samfund gennem videnskabelig kreativitet og teknologisk innovation. Termen »bæredygtig udvikling« bør ikke anvendes i betydningen af samfundets vedtagelse af en stadigt skrumpende basis af fastlagte resurser, for der findes ikke noget sådant som begrænsede resurser! Det, der sætter grænser for vækst, er manglen på kulturelt, videnskabeligt og teknologisk fremskridt.

Et udtryk, der bedre beskriver denne udviklingsproces, er »fremskridt« eller »progressiv udvikling«.

'Hjælp' til Afrika, eller gøre Afrika uafhængigt og stærkt?

En af de største hindringer, der er i vejen for etablering af ligeværdige partnerskaber mellem Afrika på den ene side og Europa og USA på den anden, er, at, alt imens Afrika under kolonitiden ikke blev anset for andet end et plyndringsområde, så blev Afrika i post-kolonitiden fortsat anset for at være en kilde til råmaterialer, men blev også i stigende grad anset for at være en byrde, der kun kunne hjælpes gennem »nødhjælp« og »ulandshjælp« snarere end

20 Den ovenfor nævnte kilde: den fælles Verdensbank-IMF-rapport, »Fra milliarder til billioner: Transformation af finansiering til udvikling« (<http://siteresources.worldbank.org/DEVCOMMIT/Documentation/23659446/DC2015-0002%28E%29FinancingforDevelopment.pdf>) Og Antaliya G-20 Topmøde-kommuniké (<http://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2015/11/16-g20-summit-antalya-communicue/>).

gennem samarbejde omkring opbygning af de midler, ved hvilke afrikanske nationer kunne blive selvberørende med hensyn til at imødekomme deres økonomiske og samfundsmæssige behov. Dér, hvor Europa og USA kun ser problemer, ser Kina potentialer og muligheder.

En sådan positiv tankegang er ikke begrænset til Kina. Den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt (FDR) havde et lignende syn på Afrika. FDR – der reddede den amerikanske økonomi, efter den Store Depression ramte, og var med til at befri verden for fascisme og nazisme under Anden Verdenskrig ved at bruge de amerikanske industri- og logistikkapaciteter under årene med økonomisk genrejsning under sin New Deal i 1930'erne – nærede meget stærke, anti-koloniale følelser og synspunkter. Hans iltre møder med den britiske premierminister Winston Churchill, der er blevet dokumenteret af hans søn, Elliott Roosevelt, en officer i USA's Luftvåben, som undertiden ledsagede sin far til²¹ internationale konferencer under krigen, bekræfter FDR's vision om det, der burde være sket efter krigen. Desværre døde FDR, før krigen sluttede, og hans efterfølgere fulgte ikke op på hans progressive synspunkter og politikker.

De følgende to uddrag af ordvekslinger mellem FDR og Churchill viser, hvor stor forskellen var mellem deres to perspektiver:²²

Churchill skiftede stilling i sin lænestol. »Det britiske Imperiums handelsaftaler«, begyndte han tungt, »er – «

Fader brød ind. »Ja. De imperie-handelsaftaler er et eksempel herpå. Det er på grund af dem, at befolkningen i Indien og Afrika, og i hele Mellemøsten og Fjernøsten, stadig er så tilbagestående, som de er.«

Churchills nakke blev rød, og han lænede sig forover. »Hr. præsident, England foreslår ikke et øjeblik at miste sin fortrinsstilling blandt vore britiske herredømmer. Den handel, der har gjort England stort, vil fortsætte, og under betingelser, der foreskrives af Englands ministre.«

»Ser du«, sagde fader langsomt, »det er her et eller andet sted, at der sandsynligvis vil opstå nogen uoverensstemmelse mellem dig, Winston, og mig.«

»Det er min faste overbevisning, at, hvis vi skal nå frem til en stabil fred, så må det involvere udviklingen af tilbagestående lande. Tilbagestående folkeslag. Hvordan kan dette gøres? Det kan selvfølgelig ikke gøres med metoder fra det attende århundrede. Nu – «

»Hvem taler om metoder fra det attende århundrede?«

»En hvilken som helst af dine ministre, der anbefaler en politik, der tager rigdom i form af råmaterialer ud af en koloniland, men som intet giver tilbage til befolkningen i det land, der er tale om. Det tyvende århundredes metoder omfatter at forøge et folks rigdom ved at øge dets levestandard, ved at uddanne dem,

Præsident Franklin D. Roosevelt og Det britiske Imperiums premierminister, Winston Churchill, i Casablanca, 22. jan., 1943.

ved at bringe dem sanitet – ved at sikre, at de får noget tilbage for deres samfunds råmaterialer.«

Andetsteds i bogen sagde Roosevelt til Churchill:

»Rigdom! Imperialister indser ikke, hvad de kan gøre, hvad de kan skabe! De har røvet dette kontinent for milliarder, og alt sammen, fordi de var for snæversynet til at forstå, at deres milliarder var småpenge, sammenlignet med mulighederne! Muligheder, som må omfatte et bedre liv for den befolkning, der bebor dette land ... «

Den Afrikanske Union sigter højt

En ny vision for fremtiden voksede på særdeles dramatisk vis frem i Afrika i 2014, efter en afgørende forberedelsesperiode. I januar, 2014, udgav formand for den Afrikanske Unions Kommission (AUC), Nkosazana Dlamini-Zuma, hvad man kunne kalde den nye, eller anden vision og det andet manifest for afrikansk industrialisering og integration, hendes »E-mail fra fremtiden«.

Der havde ikke været et sådant afrikansk dokument, siden Senegals Cheikh Anta Diop i 1960 udgav sin passionerede vision for skabelse af »en magtfuld nationalindustri, der gav forrang til industrialisering, udvikling og mekanisering af landbruget«, med kernekraftproduktion og tekniske institutter inden for sådanne områder som kernefysik og kemi, elektronik og luftfartsvidenskab (se kapitel 9).

Dlamini-Zuma udgav sin passionerede vision i anledning af den Afrikanske Unions (AU) Eksekutive Råds ministersammentræde i januar 2014. Den tager form af et personligt brev fra »Nkosazana« til en ven ved navn »Kwame«, skrevet i 2063 – 100-året for stiftelsen af forløberen for AU, Organisationen for Afrikansk Enhed.²³ I hendes vidtrækkende brev er opbygning og integration af afrikansk infrastruktur fremtrædende. Med et tilbageblik fra 2063, skrev hun for eksempel:

Økonomisk integration, parret med infrastrukturudvikling, så den interne, afrikanske handel skyde op som paddehatte, fra under 12 % i 2013 og til næsten 50

21 Elliott Roosevelt, *As He Saw It*, 1946.

22 *Ibid.*

23 »[Agenda 2063: an e-mail from the future](#),« Dr. Nkosazana Dlamini-Zuma, AU publikation, 2014.

% i 2045. Denne integration blev yderligere konsolideret med væksten af vareudvekslinger og kontinentale, kommercielle giganter. Med det afrikanske farmaceutiske selskab på førstepladsen, dominerer panafrikanske selskaber nu ikke alene vores hjemlige marked med over to milliarder mennesker, men de har også overhalet multinationale selskaber fra resten af verden på deres egne markeder.

Endnu mere signifikant end dette var væksten af regionale knudepunkter for varefremstilling omkring forarbejdning af vore mineraler og naturlige resurser, som f.eks. i det østlige Congo, i det nordøstlige Angola og i Zambias kobberbælte og i betydningsfulde Silicon valleys i Kigali, Alexandria, Brazzaville, Maseru, Lagos og Mom-basa, for blot at nævne et par af disse knudepunkter.

Min ven, Afrika har virkelig forandret sig fra at være eksportør af råmaterialer med en faldende fremstillingssektor i 2013, og til at være en betydelig fødevareeksportør, et globalt knudepunkt for vareproduktion, et videnscenter, der forarbejder vore naturlige resurser og landbrugsprodukter som drivkraften bag industrialisering. Panafrikanske selskaber, fra minedrift til finanssektor, føde- og drikkevarer, gæstfrihed og turisme, farmaceutiske præparater, mode, fiskeri og informations- og kommunikationsteknologi er drivkraft for integration og er blandt de globalt førende inden for deres respektive sektorer.

Vi udgør nu den tredjestørste økonomi i verden. Som udenrigsminister mødet i Bahir Dar i januar 2014 understregede, så gjorde vi dette ved at finde balancen mellem markeds kræfterne og stærke og ansvarlige udviklingsstater og Regionale Økonomiske Lokalsamfund (Regional Economic Communities, REC's) for at være drivkraft for infrastruktur og for at yde samfundstjenesteydelser, industrialisering og økonomisk integration.

Lad mig minde om, hvad vores fælles ven for nylig skrev:

»Den (afrikanske) landbrugsrevolution begyndte i det små. Succesrige erhvervsfolk (og lokale regeringer) med rødder i landdistrikterne indledte massive kunstvandingsplaner for at tæmme vandet i kontinentets enorme flodsystemer. De panafrikanske flodprojekter – på Congo-floden, Nilen, Nigerfloden, Gambia, Zambezi, Kunene, Limpopo og mange andre – finansieret gennem offentlig-private partnerskaber (PPP's), som involverede investorer fra Afrika og BRIKS, såvel som fra den afrikanske diaspora, udløste kontinentets uudnyttede landbrugspotentiale ...«

... Den Afrikanske Ekspresjernbane forbinder nu alle hovedstæderne i vore tidligere stater, og de vil i sandhed være i stand til at gennemkrydse og se denne menneskehedens vugges skønhed, kultur og diversitet. Den Afrikanske Ekspresjernbanes vidunder er, at den ikke blot er et højhastighedstog med tilstødende hovedveje, men at den også omfatter ledninger til gas, olie og vand, såvel som også ICT-bredbåndskabler: Det er

Den senegalesiske akademiker og videnskabsmand Cheikh Anta Diop satte i 1960 på en politik for industrialisering, kernekraft og uddannelse på højeste niveau.

afrikansk ejet, integreret planlægning og udførelse, når det er bedst!

Et flagskibsprojekt for denne vision, den Afrikanske Ekspresjernbane, omdøbt til det Afrikanske Integrerede Højhastigheds-Jernbanenetværksprojekt (AIHSRN), blev påbegyndt seks måneder senere på AU-topmødet af AU's Eksekutive Råd.

Denne spændende udviklings sammenhæng skal findes både i Afrika og Kina. Dlamini-Zuma var blevet formand for AUC i 2012, og idet hun havde været Sydafrikas udenrigsminister fra 1999 til 2009, havde hun allerede stærke ideer om, hvilken retning, Afrika skulle tage. Xi Jinping var blevet Kinas præsident i 2012 og havde allerede udviklet sit koncept for en Ny Silkevej. Da Dlamini-Zuma og Xi mødtes i Beijing i februar 2013, var det to ligesindede intel-lekter, der mødtes.

I maj 2013 blev den vision, som hun ledede formuleringen af, kaldet Agenda 2063, diskuteret af AU's Forsamling af Stats- og Regeringsledere (AU-AHSG). Hendes »E-mail fra fremtiden« fulgte efter i januar 2014. I maj 2014 besøgte Li Keqiang, Kinas premierminister, AUC i Addis Abeba som en del af en mere generel turne i Afrika, hvor han forpligtede sig til »samarbejde mellem Afrika og Kina om højhastigheds-jernbaner, luftfart, hovedveje og industriel infrastruktur« og, inkluderet i dette samarbejde, et projekt for at forbinde alle afrikanske hovedstæder gennem højhastighedsjernbaner.

Efter vedtagelsen af Agenda 2063 Rammedokumentet i september 2015 af AU-AHSG, rejste Dlamini-Zuma, efter indbydelse fra udenrigsminister Wang Yi, til Beijing i november på et seks dages besøg, for at fremme afrikansk-kinesisk samarbejde. Hun kørte for første gang med

højhastighedstoget mellem Beijing og Tianjin, ledsaget af ambassadør Kuang Weiling, chef for Kinas nye, permanente mission til AU, etableret på anmodning af AU. Hendes tur med et højhastighedstog var symbolsk for et af de underliggende principper i Agenda 2063, nemlig, at Afrika må gå fremefter med kvantespring til de mest avancerede løsninger og de mest avancerede teknologier.

Afrika må springe over, ikke kravle fremad!

Der er nogle i Vesten, der siger, at Afrikas udvikling bør ske gennem »tilpassede teknologier«, at man bør benytte en trinvis fremgangsmåde til forbedringer, at fodbetjente trædepumper til at få vand op, eller solcellepaneler på hytter, ville være en nyttig opgradering. Dette synspunkt må afvises.

I stedet bør Afrika have de bedste og nyeste teknologier og de største ambitioner, ikke alene for at løfte sine befolkninger ud af fattigdom og underudvikling, men for at bevæge dem op på en helt ny, økonomisk platform. For eksempel kunne Congo-floden understøtte produktionen af skønsmæssigt 100 GW elektricitet fra vandkraftværker, tilstrækkeligt til hundreder af millioner af mennesker, med 40 GW, der kommer fra den planlagte Grand Inga-dæmning alene. Transaqua-vandoverførselsprogrammet – som ville bruge en lille del af vandet fra Congo-floden og dens bifloder til at genopfylde Tchadsøen, skabe sejladsmuligheder i Centralafrika og skabe store mængder energi fra vandkraftværker – ville være i en hel anden størrelsesorden end noget andet vandprojekt i verden (se kapitel 6, Transaqua: Hovedprojektet for afrikansk udvikling).

Afrika er i øjeblikket verdensførende med hensyn til udvidelse af jernbaner. Nye transportruter i hele Afrika vil forbinde baglandet med byer og havne og gøre moderne udvikling mulig. Med adgang til effektiv transport, kan regioner få fordel af muligheder for at få udstyr og forsyninger ind, eksportere deres produkter, og indbyggerne kan rejse. Med tilgængelig elektricitet frigøres højere, produktive kapaciteter, og værdien af jord og mennesker stiger.

Der findes et utroligt potentiale for vækst i Afrika og Vestasien! Denne rapport vil forklare projekter, som er foreslået, og dem, som er i gang, komme med forslag til et nyt niveau af konnektivitet og økonomisk infrastruktur for området og diskutere det økonomiske standpunkt og finansieringen, som er nødvendig for at bringe disse programmer til live.

Men, før spaderne kan stikkes jorden, som man siger, så er det imidlertid nødvendigt med en total, intellektuel redegørelse for at bortrydde og omstøde nogle faretruende falske, men generelt accepterede aksiomer og postulater med hensyn til den menneskelige arts forhold til, og rolle i, naturen, hvad »ressurser« er, hvordan samfund udvikles, hvordan udvikling finansieres, og hvad der er den korrekte rolle for industrialiserede nationer i Vestasien og Afrika. Der er mange sådanne aksiomer og koncepter, der nærmest bliver behandlet, som om de var lov eller guddommelig åbenbaring; men de har til dels været ansvarlige for Afrikas nuværende tilstand med fattigdom og manglende udvikling, og de udgør en stor forhindring for at vende disse tilstande. Det vil blive behandlet i kapitlerne 3, 4 og 5.

Genopbygningsplan for Syrien: Projekt Fønix: Diskussionspunkter om Syriens genopbygning

af civiløkonom Ulf Sandmark og Hussein Askary, Schiller Institut

Følgende er uddrag af forslaget fra 2015. Læs mere: www.schillerinstitut.dk/si/?p=13371

Hvordan skal man betale for genopbygningen, når nationen er ruineret efter krigen?

Den frihed for hele nationen, som Syriens kamp tilsigter, er grundlaget for Syriens økonomi og ret til at skabe kredit og penge. Folket, jorden og de naturlige resurser besidder et enormt potentiale. Med en genopbygnings- og udviklingsplan skabes der et endnu større potentiale.

En enlig bonde eller virksomhedsejer kan have brug for kredit fra en anden for at kunne virkeliggøre sit potentiale. En fri nation kan selv beslutte sig til at virkeliggøre sit potentiale. Det sker derved, at nationen udsteder kredit til sig selv, med nationens egen, fremtidige udvikling som sikkerhed. Dette kræver et særligt finanssystem, der kaldes et »kreditsystem«.

Ironisk nok var det netop et sådant kreditsystem, der gjorde det muligt for USA at blive grundlagt og overleve sine første år, og igen overleve, under Abraham Lincolns

lederskab, under borgerkrigen og atter engang, under Franklin Roosevelts lederskab, fra og med 1933 og igennem Anden Verdenskrig. Dernæst anvendte Vesttyskland og Sydkorea det samme system til sine genopbygningsmirakler efter krigen. USA befinder sig nu i en stor, finansiell krise på grund af, at man har forladt dette fungerende system, og nu er man også imod, at BRIKS-landene anvender det.

Det amerikanske kreditsystem blev skabt efter sejren i 1786 i Frihedskrigen imod kolonialismen. Efter råd fra daværende finansminister Alexander Hamilton, gav Kongressen en kredit til en nyetableret Nationalbank, der koordinerede genopbygningen. Værdien af nationens valuta og al statslig gæld fra krigen blev hurtigt stabiliseret, når kreditterne dirigeredes videre til de projekter, som regeringen havde prioriteret. De selvstændige erhvervsdrivende, som blev engageret til at udføre projekterne, kunne komme i gang med det samme ved, at de fik del i kreditten. Gennem denne fremgangsmåde kunne man fuldt ud mobilisere og hurtigt udvikle landets egne resurser, på trods af, at landet netop havde været igennem en mangeårig krig.

Grundsynet i Hamiltons kreditsystem var, at økonomien værdisattes ud fra det fremtidige potentiale, og ikke ud

fra nuets ruinerede situation. Ud fra en sådan synsmåde er Syrien rigt og kan selv finansiere størstedelen af den genopbygning, som kan virkeliggøre Syriens potentiale.

Hvordan skaber man kreditter i traditionen efter Hamiltons system til genopbygning?

Udgangspunktet for et kreditsystem er den genopbygningsplan, der trin for trin beskriver, hvad nationen planlægger at have gennemført på forskellige tidspunkter. Med denne plan som grundlag kan staten udstede de nødvendige kreditter for at sætte al tilgængelig arbejdskraft, maskinkapacitet og tilgængelige materialer i arbejde. Staten giver så tilladelse til, at projekterne kan startes op, og sørger samtidig for, at der er kredit til rådighed til projekterne. Projekterne kan ledes af enten privatforetagender eller statslige myndigheder.

Til udstedelsen af denne kredit har staten behov for både centralbanker og særligt etablerede Genopbygningsbanker. Den syriske nation kan, på samme måde, som Egypten gjorde det, da man lod folket finansiere den Nye Suezkanal, udstede medejerbeviser i Genopbygningsbanken, der er særligt beregnet til syriske borgere i hjemlandet eller i udlændighed.

På denne måde får genopbygningsbanken en egenkapital til udstedelse af kreditter. Den syriske stat bevarer majoritetsindflydelsen i Genopbygningsbanken.

Ud over denne normale mekanisme til udstedelse af bankkreditter, vil man yderligere få brug for en Hamiltonkreditgivning ved, at Centralbanken skaber kredit, som den låner ud til Genopbygningsbanken. Med denne kompletterende kreditmekanisme vil staten have tilstrækkelig med kredit til at kunne gennemføre den hurtigst mulige genopbygning af Syrien.

Når regeringen har givet grønt lys til et projekts opstart, overfører Genopbygningsbanken kreditten til en konto for projektet. De myndigheder eller foretagender, som af regeringen har fået til opgave at gennemføre genopbygningsprojektet, betaler sine leverandører og arbejdere med disse kreditter. Dette fortsætter, indtil projektet er færdigt. Alle nye sedler og kreditter fra Genopbygningsbanken har da fået en sikkerhed i form af det fuldførte projekt....

Må nationen gældssætte sig til udlandet for genopbygning?

Nationens egen skabelse af kredit i Hamiltons tradition kan sætte alle indenrigsressurser i fuldt arbejde, men kan ikke betale for det, som må importeres til genopbygningen. Til dette kræves først og fremmest udenlandsk valuta fra eksportindkomster, men dette vil heller ikke være tilstrækkeligt i de første år. Nationen må optage store lån i udenlandsk valuta for at kunne importere de maskiner og det udstyr, som behøves. Hvis lånene kobles direkte til genopbygningsplanen, kan denne gældssætning gøres både langfristet og tilpasset projektets tilbagebetalingsevne. Disse udenlandske lån bør også kunne holde en lav rente, eftersom lånene er værdisikrede gennem deres binding til reelle projekter. Syrien kan ikke regne med at kunne få større lån fra den vestlige verdens kriseramte finansinstitutioner. Derimod er der mulighed for at finansiere import af vigtigt maskinel, selv midt i en stor finanskris, gennem bilaterale handelsaftaler

med enkelte, interesserede vestlige lande. Med denne fremgangsmåde kan en sådan nation indgå en aftale om at skabe en kreditmulighed i sin egen valuta til eksport af landets maskiner og varer til Syrien. En række af sådanne bilaterale aftaler med interesserede nationer kan klare anskaffelsen af udenlandske varer til genopbygningen.

BRIKS-nationernes Nye Udviklingsbank er nu i færd med at blive opbygget i overensstemmelse med det nye paradigme for en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. BRIKS har det udgangspunkt at udstede kredit ud fra projektets fremtidige potentiale og ikke ud fra den nuværende betalingsevne i de lande, der ønsker at påbegynde projekterne. De samme principper vil også blive anvendt af de mange andre fonde, der er blevet skabt for at realisere bygningen af Den nye Silkevej. Her bør et frit Syrien have store muligheder for at skaffe lån i udenlandsk valuta til vigtige, store infrastruktursatsninger.

Eftersom gældssætningen i det nye paradigme modsvarer af de nye projekter, der gennemføres, er det en god gældssætning. Jo mere af en sådan gæld, der tilsigter at realisere landets potentiale, desto bedre. En sådan gæld bliver ikke en lænke, men en målestandard for, hvor meget Syrien satser på fremtiden....

Projicering af de Nye Silkevejes internationale udviklingspotentiale ind i Syrien.

Muligheden for at forbinde transporten på Middelhavet, Det indiske Ocean, Det røde Hav, det Kaspiske Hav og Sortehavet har været grundtanken i præsident Bashar al-Assads visionære strategi »De fem Have«. Udviklingsdynamikken i BRIKS-nationernes tilvækst, og mange initiativer til udbygning af de Nye Silkeveje både til lands og til vands, kan projiceres ind i Syrien, hvis denne vision gøres til udgangspunkt for Syriens nye infrastrukturindsats. (jvf. *EIR*’s kort) Det drejer sig ikke udelukkende om transport, men om internationale udviklingskorridorer, der tilfører Syriens gamle Silkevejs-handelspladser ny, langsigtet tilvækstkraft. Ud over jernbaner bygges korridorerne som et bredt bælte med anden infrastruktur, både pipelines, vandprojekter, industri og landbrugszoner og nye byer. Det Nye Silkevejsperspektiv er så gennemgribende, at Syrien kan påbegynde planlægning for i samarbejde med nabolandene at udvikle og udnytte vandressurserne, gøre ørkenen grøn, mildne sandstorme og tilbageerobre store ørkenområder til dyrkning og bosættelse, på maksimal måde.

1. Forbindelse til Bagdad og Teheran

Kinas strategi for »Ét bælte, én vej« for at udbygge de gamle silkeveje til udviklingskorridorer med moderne transportsystemer, har ikke kun til hensigt at nå frem til Europa, men også via Iran at nå frem til Egypten og Afrika over land. Jernbanen fra Teheran til Kairo vil blive bygget over Kermanshah til Bagdad, Amman og Akaba. Med den planlagte forbindelse over Sharm el-Sheik når jernbanen helt frem til Kairo. Med bygningen af en relativ kort jernbanestrækning fra Deir ez-Zur til den irakiske grænseby Abu Kamal opnår man jernbaneforbindelse fra Bagdad, men det betyder mere end dette. Det betyder, at den gamle Silkevej langs Eufrat atter gøres til Syriens øst-vest-udviklingskorridor og giver ny energi til Aleppos ødelagte industrizoner. En sådan

jernbane bygget i samarbejde med Irak åbner en direkte jernbaneforbindelse fra Syrien til Basra og vil være et stort skridt i virkeliggørelsen af De fem Haves strategi derved, at den etablerer en direkte kontakt mellem Den arabiske Golf (den Persiske Golf) og det Indiske Ocean.

Jernbanen fra Bagdad og Teheran vil også føre handel over land fra Kina og Centralasien til Syrien. En stor gren af Den nye Silkevej fra det vestlige Kina og Centralasien passerer Teheran. Desuden bliver en landrute fra Indien og Pakistan mulig via det iranske jernbanelnet, som er bygget frem til Zahedan lige ved det pakistansk/indiske jernbanelnet, som engang i fremtiden vil blive åbnet.

Jernbanen fra Teheran åbner desuden for forbindelse til landene ved det Kaspiske Hav som næste trin i »De fem Haves strategi«. Transporterne fra Rusland på den såkaldte Nord/Syd-korridor, som har forbundet St. Petersborg med den iranske havneby Bandar Abbas, og senere desuden med havnebyen Chabahar på kysten af det Indiske Ocean, går både på og langs begge sider af det Kaspiske Hav og vil også blive en forbindelse til Syrien.

Via Basra kan det omtalte højhastighedstog fra De forenede arabiske Emirater til Kuwait med forlængelsen forbindes til Oman og Yemen. Alle disse handelsveje vil, ligesom den gamle Silkevej, blive projiceret ind i Syrien mod Aleppo, og dernæst kommer udviklingskorridoren til at fortsætte til det krigsramte Idles industrizoner og Latakias Middelhavs-havn, der må udbygges.

Næste skridt bliver bygningen af jernbanen fra Deir ez-Zur til Tadmor/Palmyra, den legendariske Silkevejsby, hvor Silkevejsfestivalerne afholdtes hvert år før krigen. Denne manglende forbindelse vil skabe en jernbaneforbindelse fra Teheran og Bagdad direkte til Damaskus og Beirut.

2. Forbindelsen til Kairo

Egyptens dynamiske udvikling, med den Nye Suezkanals planlagte, gigantiske, nye industriområde, kan trækkes ind i Syrien, når den nye jernbane fra Kairo til Amman åbnes. Den gamle jernbane fra Amman kan genopbygges som en højhastighedsbane til Damaskus og de store byer Homs og Hama og op til Aleppo i nord. På denne måde kan også søfarten fra landene ved Det røde Hav og hele Afrikas østkyst via havnen i Akaba få en jernbaneforbindelse til Syrien. Egyptens planer om jernbanesamarbejde langs Nilen mod syd vil også øge kontakten ikke bare med Sudan, men også Østafrika via Etiopien, som har verdens højeste, økonomiske tilvækstrate.

Når Hejaz-jernbanen genopbygges med højhastighedsteknik, kan Damaskus atter blive udgangspunkt for rejser til Medina og Mekka. Via denne jernbane kan desuden forbindelsen fra Yemen åbnes, og også fra Afrika via Yemens planlagte tunnel under Bab el-Mandeb til Djibouti.

Fra Egypten vil også den påbegyndte bygning af den arabiske gasledning blive færdig og blive forbundet med den planlagte nye gasledning fra Iran til Syrien, så alle tilsluttede lande både kan eksportere deres egenproducerede gas og tage den gas, som de behøver til forbrug.

3. Forbindelsen til Europa og nordpå til Sortehavet og Rusland.

Når grænsen mod nord åbner, vil Syrien igen kunne bli-

ve den store korsvej, så snart bygningen af højhastigheds-jernbanen fra Europa til Kairo åbner. Det vil tilføre kraft til alle de krigsramte storbyer: Aleppo, Hama, Homs og Damaskus. I alle byerne kan et lokalt trafiksystem bygges med den nye, tavsse magnetteknik på piller. Denne teknik giver højere hastigheder og højere energitæthed samtidig med, at det kan bygges hurtigt, idet man undgår problemer med ikke-udgravede arkæologiske fund, der standsede tunnelbaneprojektet i Damaskus. Det vil forbinde byerne og deres regioner i en bred udviklingskorridor fra nord til syd gennem hele det vestlige Syrien.

Også Kinas handel med Europa via den Nye Silkevejskorridor gennem Iran og Tyrkiet vil i Tyrkiet blive forbundet til den nord/sydgående korridor gennem Syrien. Mod nord vil Aleppo og den syriske nord/sydlige udviklingskorridor tiltrække handel fra Armenien og Aserbajdsjan og via disse, fra Rusland.

Landene omkring Sortehavet når direkte ind i Syrien gennem havnebyerne Samsun og Istanbul. Til Istanbul går den nye »Vikinglinje« med jernbanegods fra Litauens havneby Klaipeda, hvilket også tilknytter transporter fra Østersøregionen og Sverige.

4. Forbindelsen Middelhavet

Siden indvielsen af den Nye Suezkanal i august måned i år er nye, store strømme af varer fra Kina og Indien begyndt at komme til Middelhavet ad den Maritime Silkevej. Der er i øjeblikket planer om at bygge en række havne for at håndtere den nye varetilstrømning. Det gælder for Piræus i Grækenland og Taranto, Crotone og Gioia Tauro i det sydlige Italien. Forud for dette har man planlagt en udbygning af højhastighedstog mod nord til Centraleuropa gennem både Italien og Balkan. Kina deltager i planlægningen af en ny kanal gennem Balkan fra Thessaloniki via floderne Axios/Vardar og Drina op til Europas transportårer Donau, der tiltrækker trafik fra Rhinen i Tyskland. Dette åbner også op for transport til Syrien, hvis man udbygger havnene i Latakia og Tartous.

Hele Middelhavsområdet kan blive et udviklingsområde, der kan imødegå krisen med arbejdsløshed i både Nordafrika og det sydlige Europa. For at dette kan realiseres, har Schiller Institutet udarbejdet en »Marshallplan for Middelhavsområdet«¹, der indeholder mange af de fremtidige projekter.

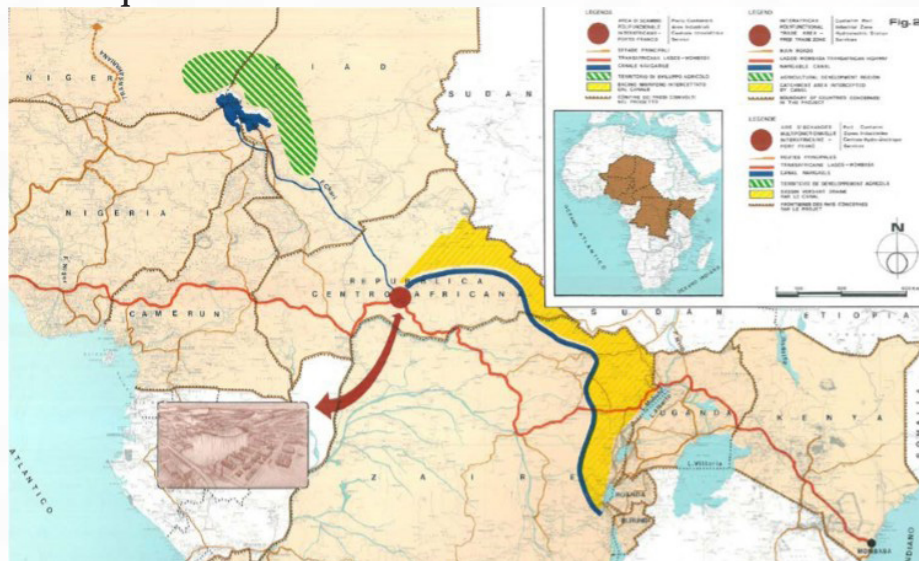
1 Program for an Economic Miracle in Southern Europa, the Mediterranean Region and Africa: Rapporten er oversat til dansk, se her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3301>

5. Tunneller, der planlægges mellem Tunesien og Sicilien og under Gibraltarstrædet.

Langs den nordafrikanske kyst skal Egyptens første kernekraftværk bygges med mulighed for afsaltning af havvand til ferskvand, til beboelse, landbrug og industri. Afsaltningsprojekter kan gennemføres også andre steder langs kysten, og frem for alt i Gaza. Tunesien har store, potentielle landbrugsområder i de store saltmarsker Sud. Siden begyndelsen af 1900-tallet har man haft forhåbninger om at fjerne saltet med vandprojekter og gøre en stor region i det sydlige Tunesien og det østlige Algeriet frugtbar, projekter, der med dagens teknik kan gøres endnu bedre og videre....

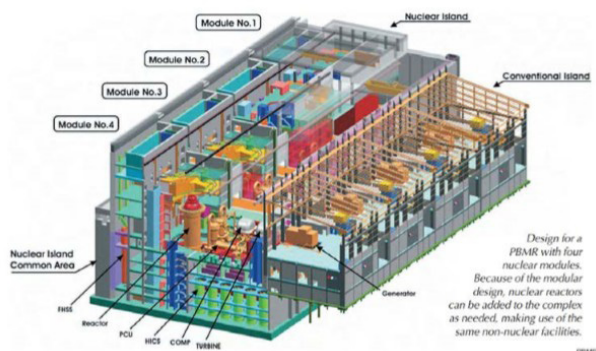
Storskala infrastrukturprojekter fra Schiller Instituttets nye Vestasien- og Afrikarapport

Transaqua

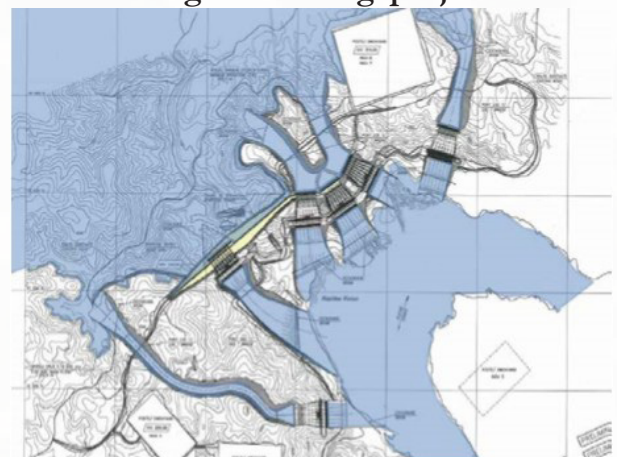
At genopfylde Tchadsøen til dens oprindelige størrelse vil genskabe livsbetingelser, jobs og udvikling for op til 30 million mennesker og således give en stabil lokaløkonomi, de udvikler sig, og standse emigration og fjerne sociale årsager til opstand. »En udvikling uden sidestykke i Afrikas hjerte ville involvere sektorerne for landbrug, husdyrbrug, industri og transport; det kunne involvere ti afrikanske lande, hvis territorier repræsenterer omkring en tredjedel af hele det afrikanske kontinent.«

Atomkraft

Sydafrika overvejer at bygge et forenklet Pebble Bed-reaktordesign. En udnyttelse af energien i atomkernen skaber en ny platform for anvendelse, der er tilgængelig gennem de højere temperaturer i strålingen, som produceres af kernereaktioner. Disse omfatter radionuklider for diagnosticering og behandling af sygdom, afsaltning af havvand, kernekemi til anvendelse inden for medicin, landbrug og industri, strålebehandling af fødevarer og til fremdrift i rummet, der vil åbne op for bemandet udforskning af Solsystemet.

Grand Inga Dæmningsprojektet

Congofloden, den næststørste i verden, målt i vandudledning, har et enormt potentiale for produktion af vandkraftelektricitet, som vurderes til 80.000 MW langs floden og dens bifloder. Dette potentiale fokuserer på Inga-området, hvor et fald på 100m over en meget kort afstand giver et potentiale for vandkraft på 43.800 MW på Grand Inga-værket.

Sicilien – Tunisforbindelse – TUNeIT

SchillerInstituttets specialrapporter: Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Anne Stjernstrøm. Eget tryk. Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. introduktion: 100 kr., Homebanking: 1551-5648408, Giro: 564-8408

Euro-afrikansk Gibraltartunnel

